фурия се надъ мене спуща,
засмувка въ устни и не мога,
не мога, дихъ не мога да поема. . .
Не, тъмнѣй /и падамъ въ зинала подъ мене
страхотна бездна: задухъ, шумъ...
Гъмжатъ чудовища ужасни,
налитатъ, майко! . .

Страданията се изживяватъ съ особна трагична острота и поради болната съвѣсть на поета — поради необикновената му чувствителность къмъ чуждата неволя. Виденията, които му се вестятъ, сѫ истински образи на нещастието: измѫчениятъ ликъ на родината, любимата, майката... Всички вопиятъ за помощь, но той е безсиленъ да я даде. Особно трогателно е видението на майката (другитѣ не сѫ свободни ото патриотичсска реторика и любовенъ сантиментализъмъ) — траурниятъ некрасовски образъ на майката. Нейната и поетовата тѫга сѫ изживѣни съ задушевность, каквато знаемъ само у Ботйова и по-после у Дебелянова:

Задрѣмалъ бѣхъ и, майко,
стори ми се, че ти надъ мене
изтихомъ пѣешъ: и сладко
и толкозъ тѫжно!.. А защо
лице извръщашъ? Сълзи, сълзи
напраздно искашъ да ги скриешъ
отъ мене: зная, ще умра,
босилекъ цвѣте
на хладенъ гробъ ще посадишъ,
и не роса ще го пои,
а твоитѣ горчиви сълзи.

Ново по съдържание, „Нощь“ е ново и съ формата си. Треската на тревожнитѣ изжи-